

An Síofra

Oíche dhorcha stoirmeach gheimhridh amháin i lár na tíre, bhí bean óg ina luí ina aice lena fear céile ach níorbh fhéidir léi a scíth a ligean. Bhí a fear céile ina chodladh ag anáil go rialta suaimhneach agus a mac ina chodladh go sámh ina chliabhán ina aice leo. Ach, bhí rud éigin ag corraí taobh amuigh den teach a chuir imní uirthi. Go tobann, osclaíodh an doras de phlab agus shiúil beirt strainséir isteach, agus tháinig séideán fíochmhar gaoithe agus clagarnach bháistí isteach leo.

Ba bheith uafásach scanrúil é an fear. Bhí sé ard agus tanaí agus bhí gruaig chatach air agus cheapfá go raibh an ghruaig féin beo beathach. Bhí seanbhean in éineacht leis agus ina baclainn aici bhí leanbh mílíteach. Bhí cuma chnaíte uirthi agus bhí a haghaidh chomh crua le cloch.

Bhí an bhean sa leaba agus í ina dealbh le teann scéine agus í ag faire ar na cuairteoirí á dtéamh féin cois tine. D'fhéach an fear trasna ar an gcliabhán agus a shúile fiosracha caidéiseacha ag stánadh ar an naíonán ina luí ann. Tar éis cúpla nóiméad den mhionscrudú seo, d'éirigh sé den chathaoir agus shiúil sé anonn go dtí an cliabhán. Tháinig scaoll faoin mbean óg agus thit sí i laige. Nuair a tháinig an bhean chuici féin arís ghlaigh sí ar a fear céile.

“Dúisigh,” a scread sí. “Tá duine éigin sa teach! Las coinneal go tapa!”

Léim a fear céile as an leaba, d'aimsigh sé coinneal agus las sé í. Chaith sí dóthain solais chun an bheirt strainséirí a fheiceáil sular mhúch an seansíogaí í. Las sé an choinneal arís an dara huair agus an tríú huair ach mhúch sí arís agus arís eile í le screadach mhailíseach ghéar. Thréig sé an choinneal agus é mearaithe i gceart agus rug sé greim tobann ar an seansíogaí ach bhí sí róchliste dó agus d'éaligh sí uaidh.

“Fág mo theach,” a bhéic sé.

Leis sin, d'oscail sé siar an doras agus bhrúigh sé an seansíogaí amach roimhe le priocaire dearg lasta ón tine agus ghlásáil sé an doras go daingean ina diaidh. Go tapa fuair sé an choinneal arís agus las sé an athuair í.

“Ár mac álainn,” a chaoin a bhean chéile. Goideadh uainn ár mac. Féach, a fhear céile, ar an gcréatúr lag cnámhach a fágadh ina áit. Tá sé clúdaithe le gruaig agus cé go mbreathnaíonn sé cosúil lenár mac féin tá cuma sheanfhir ar a aghaidh bheag sheargtha.

“Cén fáth a bhfuil tú ag caoineadh?” a d'fhiafraigh sí díobh. “Tá sé ina oíche! Nár chóir daoibh a bheith in bhur leaba agus in bhur gcodladh go sámh.

“Féach ar an leanbh sa chliabhán”, a dúirt an fear léi. “Tógadh uainn ár mac agus fágadh an créatúr lag suarach seo ina áit. Ní nach ionadh nach féidir linn codladh nuair atáimid cloíte ag an ualach bróin seo.”

D'inis sé an scéal ar fad don bhean faoinar tharla an oíche úd. Bhí siad chomh mór sin trína chéile nár cheistigh siad an bhean faoi cérbh í féin agus cén fáth ar tháinig sí chucu.

D'éist sí le gach focal a dúirt an fear céile agus nuair a chríochnaigh sé an scéal brónach chuaigh sí anonn go dtí an cliabhán agus d'fhéach sí isteach ann. Tháinig meangadh mór ar a haghaidh.

“Ní fheicim aon chúis áthais anseo,” arsa an fear agus mhothaigh sé an fhearg ag borradh go domhain ann féin. “Is liomsa féin an leanbh seo,” a mhínigh sí don lánúin chráite. Thóg duine de mo mhuintir féin uaim é anocht. Is duine de na síthe mé féin. Cheap siad gur pháiste breá dathúil é do mhac agus dá bhrí sin, thóg siad é agus d'fhág siad mo mhac ina áit. Táim cinnte go dtuigeann sibh gurbh fhearr liomsa mo mhac féin ná aon leanbh daonna ar domhan.

Bhí an oiread sin áthais ar an mbean óg a mac féin a aimsiú gur mhínigh sí don bheirt conas a d'fhéadfaidís a mac féin a fháil ar ais.

“Éist go cúramach agus lean mo threoracha go cruinn,” a dúirt sí. “Ní mór duit dul go dtí an seanlios ar an gcnoc nuair a bhíonn gealach lán ann. Tóg trí phunann choirce agus tine leat. Dóigh na punanna ceann i ndiaidh a chéile agus nuair a bhíonn an dara punann ar dó feicfidh tú seanfhear os do chomhair amach. Fiafróidh sé díot céard é do mhian. Éiligh do mhac uaidh agus gheobhaidh sé duit é gan cheist. Cé go bhfuil cumhacht mhór ag na síthe, i láthair tine táimid neamhchumhachtach agus ní rachaimis sa seans go ndófaí an lios.”

Leis sin, thóg an bhean sí óg a leanbh ina baclainn agus d'imigh sí amach an doras agus as radharc sular fhéad an bheirt aon cheisteanna a chur uirthi.

Cé go raibh sé fíordheacair orthu leanúint ar aghaidh gan a mac, choinnigh siad orthu go stuama go dtí gur éirigh an ghealach lán i spéir na hoíche. Chuaigh an fear go dtí an seanlios mar a dúradh leis agus rún daingean aige a mhac a fháil ar ais. Thóg sé trí phunann choirce as a mhála agus las sé an chéad phunann le tine agus an dara ceann ina dhiaidh sin. Díreach mar a bhí tuartha ag an mbean sí óg chonaic sé seanfhear os a chomhair amach.

“Cad é atá de dhíth ort uainne?” a d'fhiafraigh sé.

“Tabhair mo mhac ar ais dom. Sin atá uaim! Mura ndéanann tú é sin dófaidh mé an lios seo go talamh agus fágfar tusa agus do bhunadh síthe gan bhaile.”

Labhair an fear chomh láidir dearfa sin gur chualathas rírú agus ruaille buaille sa lios agus bhí anbhá agus scaoll le brath go fairsing san aer. Bhrostaigh an seanfhear ar ais go dtí an lios agus d'fhill sé leis an leanbh beag.

“Ní féidir linn cumhacht tine a shárú,” a dúirt sé. “Seo duit do mhac, ach tóg comhairle ó sheanfhear. Chun do mhac a choimeád slán ó dhraíocht na síthe tarraing ciorcal timpeall ar a chliabhán le píosa guail dearg lasta.”

Rinne an fear amhlaidh agus d'fhás a mhac ina fhear láidir rathúil. Tá lios na síthe fós ann go dtí an lá atá inniu ann. Ní dhearnadh aon díobháil riamh don lios toisc gur thug an fear aire dó. Níor iompaíodh aon chloch, níor corraíodh aon chrann, níor bogadh aon ghlac ithir ón áit. Baineann muintir na háite taitneamh fós as an gceol binn íseal ó pháoba móra na síthe a bhíonn ar foluain san aer trasna an chnoic nuair a bhíonn gealach lán sa spéir.